

Arrest

nr. 216 390 van 5 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingezaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 april 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 30 juni 2017 ontvankelijk verklaard, maar op 19 oktober 2017 door de gemachtigde van de voormalig bevoegde staatssecretaris ongegrond verklaard.

1.2. Eveneens op 19 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de voormalig bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing die op 30 oktober 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: [H.,F.]

Geboortedatum: [1997]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Betrokkene verklaart in haar asielpcedure op 06.10.2015 het grondgebied te hebben betreden. Op 10.04.2017 werd haar asielpcedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 15.12.2016, haar ter kennis gegeven op 21.12.2016 en uitstel toegekend tot 28.04.2017.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Verzoekster heeft, zoals hogervermeld, op 4 april 2017, overeenkomstig art. 9ter van de Vreemdelingenwet, een verzoek tot machtiging tot langer verblijf in het Rijk ingediend.

Aangezien verzoekster bij beroepakte dd. 28 november 2017 tegen de beslissing dd. 19 oktober 2017 beroep aangetekend heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is er nog geen definitieve uitspraak m.b.t. de medische regularisatieaanvraag, en is de medische regularisatieprocedure nog steeds hangende.

Het indienen van een regularisatieverzoek overeenkomstig art. 9ter Vreemdelingenwet heeft tot gevolg dat het bevel om het grondgebied te verlaten door onwettigheid aangetast wordt, zolang over dit regularisatieverzoek geen definitieve uitspraak gedaan werd. Zolang over dit regularisatieverzoek geen definitieve uitspraak gedaan geworden is, kan er immers niet met zekerheid geoordeeld worden of de in art. 6 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn al dan niet effectief overschreden wordt.

De Raad van State heeft beslist dat, alhoewel een vreemdeling geen verblijfsrechten kan putten uit het feit dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging in onderzoek is, er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgevaardigd worden, zolang er nog een aanvraag tot regularisatie in onderzoek is (R.v.St. nr. 161.271, 12 juli 2006, T.Vreemd., 2006, 410).

Dit is overigens ook de stellingname van de toonaangevende rechtsleer (Vincent VEREECKE, 'Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht', Story Publishers, 2008, blz. 97)."

2.1.2. De verzoekende partij werd bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;".

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij is vrijgesteld van de visumplicht, maar dat zij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen zoals voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij zelf aangaf op 6 oktober 2015 het grondgebied te hebben betreden en dat haar verzoek om internationale bescherming op 10 april 2017 negatief werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

De verzoekende partij betoogt dat er nog geen definitieve uitspraak is inzake haar verblijfsaanvraag om medische redenen, gelet op het beroep dat zij indiende bij de Raad tegen de genomen ongegrondheidsbeslissing van 19 oktober 2017. Zij stelt dat zolang de Raad zich niet heeft uitgesproken over dit beroep, niet met zekerheid kan worden gesteld dat de termijn van maximum 90 dagen op 180 dagen werd overschreden.

Uit de voorliggende stukken blijkt dat de verwerende partij pas overging tot het nemen van de bestreden beslissing nadat hij de verblijfsaanvraag om medische redenen van de verzoekende partij ongegrond had verklaard. Er was dus niet langer sprake van een bij het bestuur hangende aanvraag. De ongegrondheidsbeslissing van 19 oktober 2017 moe(s)t verder, tot aan haar eventuele nietigverklaring, worden geacht in overeenstemming te zijn met de wet. Er blijkt niet dat de mogelijkheid die de verzoekende partij nog had om beroep in te stellen bij de Raad tegen deze ongegrondheidsbeslissing, zoals zij uiteindelijk ook deed, maakte dat haar verblijf op het grondgebied nog regelmatig was of verhinderde dat de onregelmatigheid van het verblijf op het grondgebied reeds werd vastgesteld en reeds bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Er blijkt niet dat het door de verzoekende partij ingeroepen artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich hertegen verzette. De door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak van de Raad van State handelt ook enkel over de situatie waarin op het ogenblik van de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten bij het bestuur nog een verblijfsaanvraag hangende is, hetgeen in casu niet langer het geval was. De aangehaalde rechtsleer kan evenmin tot een andere conclusie leiden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij heeft bovendien geen voldoende belang meer bij haar kritiek. Bij arrest van 12 april 2018 met nummer 202 316 verwierp de Raad immers haar beroep ingesteld tegen de ongegrondheidsbeslissing van 19 oktober 2017. Er blijkt niet dat de verzoekende partij hertegen een cassatieberoep instelde bij de Raad van State. Bijgevolg is de beslissing van 19 oktober 2017 definitief geworden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

De kritiek van de verzoekende partij luidt dat zij een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg zonder termijn voor vrijwillig vertrek in toepassing van toenmalig artikel 74/13, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet – met name omdat zij naliet binnen de toegekende termijn gevolg te geven aan een eerdere beslissing

tot verwijdering –, terwijl deze hypothese niet is voorzien in artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn waarvan artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet nochtans de omzetting vormt. Zij stelt dat er sprake is van een incorrecte omzetting.

2.2.2. Artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn stelt als volgt:

“Vrijwillig vertrek

1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek.

De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

Deze bepaling werd, zoals reeds gesteld, in de Belgische wetgeving omgezet door het artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2 Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Als algemene regel geldt dus dat bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen wordt toegestaan. In welbepaalde omschreven gevallen kan een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn worden toegestaan.

In casu dringt de vaststelling zich op dat op heden er al een termijn van zeven dagen, en zelfs de maximumtermijn van dertig dagen, is verstreken, zonder dat de verzoekende partij op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd. Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gaat verder niet gepaard met een inreisverbod. In deze omstandigheden blijkt niet dat de verzoekende partij actueel nog een voldoende belang heeft bij haar kritiek dat haar ten onrechte een verminderde termijn voor vrijwillig vertrek tot zelfs nul dagen werd gegeven, in plaats van een termijn van zeven tot dertig dagen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Het tweede middel is, bij gebreke van het vereiste belang, onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS